

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szatmári István pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya (címe, ügyintéző: dr. Vida-Lukácsi Katalin) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2019. október 21. napján kelt 10.P.20.521/2019/23. számú ítélete ellen a felperes 24. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját a felperes viseli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatalóság felhívására - 396 000 (háromszázkilencvenhatezer) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a felperes keresetét - amelyben az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. § (1) bekezdése és a 349. §-a alapján 4 932 510 Ft kártérítés megfizetésére kérte kötelezni - elutasította, és kötelezte a felperest az alperes javára 15 napon belül 12 120 Ft perköltség, az állam javára - külön felhívásra - 296 000 Ft eljárási illeték megfizetésére. Megállapította, hogy a pártfogó ügyvédjének a díját a felperes viseli.

Az ítélet indokolásában megállapított tényállás szerint a felperes a Debreceni Városi Bíróságon 2012. augusztus 27-én keresetet terjesztett elő a D., ... út 150/B. szám alatti társasház (a továbbiakban: társasház) alperessel szemben, amelynek tényalapjaként azt adta elő, hogy a társaság közös képviseletét - a 2006. február 26-án tartott közgyűlésen történt megválasztásával - a J. Bt. (a továbbiakban: bt.) látta el, amelynek a felperes a beltágja volt. A társasház azonban a 2010. május 28-ai közgyűlésen a bt.-t törvénytelenül leváltotta a közös képviselői tisztségről, emiatt 2010. júniusától kezdődően két évi időtartamra vetítetten a bt.-nek a követelt összegű kára keletkezett, amely követelést az alperessel szemben a felperes a bt. tulajdonosaként érvényesítheti.

A Debreceni Járásbíróság a felperes keresete alapján indult 55.P.22.687/2012. számú perben a 2013. május 9-én meghozott 13. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest az alperes részére 127 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy az eljárás során meg nem fizetett illeték az állam terhén maradt.

Az ítéletét azzal indokolta, hogy nem a felperes, hanem a bt. állt a társasházzal megbízási jogviszonyban a közös képviselet ellátására, a felperes pedig közös képviselői tevékenységet a bt. beltágjaként a cég nevében végzett, ezért az ebből keletkezett igények a bt.-t illetik meg, amelyeket a felperes nem érvényesíthet a saját személyében akkor sem, ha a bt. beltágja volt. A felperes pedig olyan engedményezési vagy más - vagyonjog átruházásával kapcsolatos - szerződést nem

bizonyított, amely alapján anyagi jogi értelemben a keresettel igényelt követelés érvényesítésére jogosult lenne.

A felperes az ítélet ellen fellebbezéssel élt, amely alapján a másodfokú bírósággal eljáró alperes a 2013. szeptember 10-én kelt 2.Pf.20.883/2013/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest az alperes javára 15 napon belül 127 000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Az alperes a határozatát azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján, a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, így azt, hogy a felperes, aki a bt. nevében járt el, a bt. helyett, de mindenféle egyéb jogalap nélkül követelte és terjesztette elő a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési igényét az alperessel szemben.

Az alperes osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, és kiemelte azt, hogy az adott jogviszonnyal összefüggésben olyan adat fel sem merült, hogy a felperes az alperes irányában a betéti társaság keretein kívül, illetve attól függetlenül, továbbá a megbízási jogviszonyon is kívül látott volna el tevékenységet a bt. nevében. Ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, indokainál fogva helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes az alperessel szemben - a bírósági jogkörben okozott kár címén - érvényesített 4 932 510 Ft kereseti követelését akként részletezte, hogy abból 4 440 000 Ft tőke, 127 000 - 127 000 Ft az első- és másodfokú perköltsége, 269 600 Ft a végrehajtási költség, 6 600 Ft a földhivatali törlési költség és 2 310 Ft a postaköltség.

A felperes a kereseti kérelmét arra alapozta, hogy „az első- és másodfokon eljáró bíróságok tévesen alkalmazták a jogszabályokat, és ez eredményezte terhére a bírósági jogkörben okozott kárt. Hangsúlyozta, hogy a ténymegállapítás és a döntés a perbeli esetben mérlegelés eredménye volt, ugyanakkor az eljáró bíróságok kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési hibát követtek el, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem okszerűen értékelték.”

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes az érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte. A keresetet jogalapjában és összesszerűségében is vitatta.

Azzal védekezett, hogy a felperes igénye bírósági jogkörben okozott kár megtérítése, amelyet az rPtk. 349. §-a alapján kell elbírálni. Az alperes a kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartást nem tanúsított, hiszen a keresettel érintett első- és másodfokú eljárásban sem az alperes, sem az elsőfokú bíróság nemhogy kirívóan súlyos, de még jogszabálysértést, jogalkalmazási, jogértelmezési hibát sem követett el.

Ezen kívül a felperes a keresettel érvényesített összegű kára keletkezését nem is bizonyította. Ha pedig bizonyította volna is, nem állhat fenn okozati összefüggés a felperes által megjelölt kár és az állított alperesi magatartások között.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak ítélte.

Az ítéletének a jogi indokolásában rögzítette, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereseti igény megalapozottságát az rPtk. 339. § (1) és 349. § (3) bekezdése alapján bírálta el. E jogszabályi rendelkezéseket ismertetve azt vizsgálta, hogy a kártérítés általános és különös feltételei fennállnak-e.

Abból indult ki, hogy a felperes keresetében előadottak szerint, a bírósági jogkörben okozott kár téves jogalkalmazásból ered. Hangsúlyozta, hogy ilyen esetben a felelősség alapja csak kirívóan súlyos jogértelmezési és/vagy jogalkalmazási tévedés lehet. Azt a felperesi álláspontot ugyanakkor nem osztotta, hogy „a perbeli esetben mivel a ténymegállapítás és a döntés mérlegelés eredménye volt, az eljáró bíróság a kártérítési felelőssége kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés miatt megállapítható lenne.”

Az elsőfokú bíróság az alperessel értett egyet abban, hogy az adott esetben az eljáró bíróságok részéről jogellenes magatartás sem állapítható meg.

Kifejtette, hogy a jogerős ítéletében az alperes - és az elsőfokú bíróság is - a felperes keresetének az elutasítását azzal indokolták, hogy a keresetösszege joga fennállása az adott tényállás mellett nem volt megállapítható.

A keresetösszege joga vizsgálatához szükséges tényállás megállapíthatósága érdekében az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Ezzel összefüggésben a felperes a keresetében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a bt. felszámolóját is be kellett volna vonni a jelen eljárásba „abból a célból, hogy a felszámoló cég nyilatkozhasson az engedményezésről.” Ennek a mellőzésével ugyanis a tényállás megállapítása körében bírói mulasztás azért nem állapítható meg, mert egyrészt - az iratokból kitűnően - „a felperes maga hivatkozott arra, hogy a betéti társaság a követelést nem engedményezte” rá (amivel ellentétes az a perbeli tényállítása, hogy engedményezés volt). Arra pedig a jogerős ítélet megállapítása szerint nem merült fel adat, hogy „a betéti társaság keretein kívül, attól függetlenül, továbbá megbízási jogviszonyon is kívül látott volna el a felperes tevékenységet.”

Az elsőfokú bíróság - mivel az alperes terhére jogellenes magatartás nem volt megállapítható, így a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősségének az egyik konjunktív feltétele hiányzik - a felperes keresetét a jogalap hiányában, az összecszerűség további vizsgálata nélkül elutasította.

A pereszes felperest az alperes perköltségként felszámított útiköltségének a megtérítésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXCV. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte, míg a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy a felperes a pereszesessége miatt a képviselőjében eljáró pártfogó ügyvéd díját maga köteles viselni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperest az állam javára, az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezése pedig a Pp. 101. § (1) bekezdésén alapult.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján - a keresete szerinti megváltoztatását, és az alperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

A fellebbezési kérelme indokai szerint téves elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az ügyben az alperes, illetve az abban a perben eljáró elsőfokú bíróság nem követett el jogalkalmazási vagy jogértelmezési hibát, ezért a terhére jogellenes magatartás nem állapítható meg. Szerinte a tényállás megállapításával összefüggő jogszabálysértést követtek el az alapügyben eljáró bíróságok azzal, hogy nem vették figyelembe azt az általa igazolt tény, miszerint az általa a H...-i Városi Bíróság előtt folytatott per (amelynek a megindítása szintén nem tartozott a megbízási jogviszony keretébe) megnyerésével a társasház a felperes eredményes munkavégzése révén „kb. 19-20 000 000 Ft vagyongyarapodást tudhat magáénak.” Mivel ezt a feladatot felperes „csak és kizárólag megbízási jogviszonyon kívül” végezhette el, ezért természetesen díjazás illeti meg az akkor hatályos, a társasházakról szóló 2003. évi CXCVIII. törvény alapján is, amely nem rótt olyan kötelezettséget a közös képviselőre, hogy „ingyen” pereskedjen a tulajdonosok érdekében, illetőleg „dolgoztasson át” korábban kötött és a számukra előnytelen szerződéseket.

Szerinte az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget a bt. felszámolásának sem. Azzal érvelt, hogy: „szoros összefüggés van a J. Betéti Társaság cégem felszámolása és a meg nem kapott sikerdíjam és költségeim meg nem térítése között. A betéti társaságomat 277 000 Ft meg nem fizetése miatt számolták fel. Csak ebben a perben 4 500 000 Ft jogos követelésemet nem ítélték meg. Ez a tizenhatszoros a tartozásomnak. A bírósági károkozás egyértelmű.”

Azzal is érvelt, hogy nem konzekvensek az eljáró bíróságok a felszámoló perbevonása kérdésében, mivel a Debreceni Városi Bíróság a 25.P.22.296/2012. számú eljárásban perbe vonta a felszámolót, a jelen ügyben azonban ezt az indítványát nem teljesítette. Állította, hogy a felszámolást végző

társaságot az eljárásba be kellett volna vonni azért, hogy a felszámoló cég nyilatkozhasson az engedményezésről.

Hangsúlyozta azt is, hogy a kára bekövetkezése tekintetében a tényállás téves megállapításához vezetett az abból adódó irathiany, hogy az elsőfokú bíróság nem kötelezte Kné B.A.-t a Dr. K. Ügyvédi Irodától 2010. június 22. napján általa elvitt „új alapító okirat” átadására.

Szerinte nem fogadható el az elsőfokú bíróságnak az az indokolása sem, hogy Kné B.A. vonatkozásában nem kellett intézkednie, mivel nevezett a peres eljárásban az alperes társasház képviselőjében járt el, tárgyalásokon részt vett, „tehát a személye nem bővíti a személyek körét”.

Kifejtette, hogy a „előbb felsorolt” jogellenes magatartások az alperes terhére felróhatók, így a kártérítési felelőssége megállapítható. Mindebből az is okszerűen következik, hogy okozati összefüggés áll fenn az általa megjelölt kár és az alperesi magatartás között.

Sérlemzte, hogy az elsőfokú bíróság az ezzel ellentétes téves jogi álláspontja miatt a keresete összecszerűségének a megalapozottságát már nem is vizsgálta.

Hivatkozott még a BDT.2016. 3511., a BH2008.299. és az 1995.403. számú eseti döntésekből idézett jogi okfejtésekre.

Azzal is érvelt, hogy: „mivel a tényállapítás és a döntés ebben a perben mérlegelés eredménye volt, a bíróság kárfelelőssége a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés miatt megállapítható.”

Az alperes bírósági jogkörben okozott kártérítési felelőssége megállapításának tehát az általános és a különös feltételei is „adottak”.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének - indokai alapján történő - helybenhagyását kérte.

Változatlanul fenntartva az elsőfokú eljárás során tett ellenkérelmében foglaltakat kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság helytálló megállapításaival egyezően az alperes nem tanúsított jogellenes magatartást, a terhére nemhogy kirívóan súlyos, de még jogszabálysértés, jogalkalmazási vagy jogértelmezési hiba sem állapítható meg.

Arra vonatkozóan pedig, hogy miért nem foghatnak hely a felperesnek a felszámolást végző „perbevonásával” és az új közös képviselőtől történő iratbeszerzés elmaradásával kapcsolatos fellebbezési érvei, csak utalt az elsőfokú bíróság ítéletének az ezzel összefüggésben részletesen kifejtett indokaira.

Hangsúlyozta, hogy a felperes a fellebbezésében jórészt a kereseti kérelmében foglaltakat ismételte meg.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra - mivel az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem kérte, az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt pedig nem észlelt - a felülbírálati jogkörét a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg, helytálló az abból levont jogkövetkeztetése és a keresetet elutasító érdemi döntése, amelynek indokaival az ítéletábra is túlnyomórészt egyetértett.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének az anyagi jogi felülbírálata során az alábbiakat állapította meg.

A felperes - a jogi képviselője által előterjesztett és véglegesen fenntartott - keresetében az alperest bírósági jogkörben okozott vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az rPtk. 339. § (1) és 354. §

(1) bekezdése alapján. A kereset indokai szerint az alperes kártérítési felelősségét az a jogellenes károkozó magatartása alapozza meg, hogy téves döntést hozott, amikor a 2.Pf.20.883/2013/3. számú ítéletével a Debreceni Járásbíróságnak a keresetét elutasító 55.P.22.687/2012/13. számú ítéletét helybenhagyta. Ehhez pedig az a jogalkalmazási tévedés vezetett, hogy az alperes elfogadta a Debreceni Járásbíróság által az ítéletében részben iratellenesen, részben hiányosan, részben a bizonyítékok helytelen értékelésével megállapított tényállást.

A felperes jogi képviselője a 2019. április 30-án benyújtott keresetlevelében általánosságban ugyan utalt arra, hogy a bírósági jogkörben okozott kártérítési felelősség alapja vagy kirívóan súlyos jogértelmezési, vagy jogalkalmazási tévedés lehet, arra azonban nem volt értékelhető, tényszerű állítása, hogy mit tart jogértelmezési tévedésnek abban a megállapításban, miszerint ő nem rendelkezett anyagi (alanyi) jogszabályon alapuló (jogosultsággal) arra, hogy a D., ... út 150/B. szám alatti Társasház részére a bt. közös képviseleti tevékenységéért a társasháztól közvetlenül ellenértéket követeljen. Az alperes ugyanis a 2.Pf.20.883/2013/3. számú jogerős ítéletében ezzel a jogi indokkal hagyta helyben a keresetét elutasító elsőfokú ítéletet, amikor a Debreceni Járásbíróság álláspontjával egyezően megállapította, hogy „a felperes, aki a Bt. nevében járt el a Bt. helyett, de mindenféle egyéb jogalap nélkül követelte és terjesztette elő” a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési igényét az alperessel szemben (2.Pf.20.883/2013/3. számú ítélet 2. oldal harmadik bekezdése).

Ezzel a kiegészítéssel az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a felperes a jelen keresetében az „alapügyben” a keresetének elutasítására vezető keresetösségi joga hiányának a megállapításával kapcsolatban az rPtk. 349. § (3) bekezdése szerint releváns jogértelmezési és jogalkalmazási tévedésre valójaiban nem is hivatkozott.

A felperesnek a jelen perben a végleges keresetében előterjesztett - és a fellebbezésében is megismételt - azok az előadásai, amelyek arra vonatkoznak, hogy az alperes 2.Pf.20.883/2013/3. számú jogerős ítéletét miért tartja tévesnek, olyan előadások, amelyre hivatkozva a fél az elsőfokon eljáró bíróság ítélete ellen a polgári perrendtartás alapján fellebbezést, a jogerős ítélet ellen pedig felülvizsgálati kérelmet terjeszthetett (terjeszthetett volna) elő. Ennélfogva a felperes az alperessel szembeni kártérítési igénye alapjaként - a tartalma szerint - a jogerős ítélet tartalmában megnyilvánuló jogellenességet jelölt meg.

A bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (Bszi.) 6. §-a értelmében azonban a bíróság határozata mindenkire kötelező, ezért a jogerős ítélet a később eljáró bíróságokat, így a kártérítési per bíróságát is köti. A Kúria több közzétett döntésében rámutatott arra, hogy ha a fél a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelése alapjául egy jogerős ítélet rendelkezését jelöli meg, a kártérítési per bírósága a sérelmesnek tartott ítéletet nem bírálhatja felül, nem állapíthatja meg annak jogellenességét. Erre csak az adott eljárásra vonatkozó rendkívüli jogorvoslat eredményeként kerülhet sor (BH2009.9., 2003.65.). Ez az elv jelenik meg a Kúria Pfv.V.20.832/2016/3. számú határozatában is, amely döntésében a Kúria elvi iránymutatást adott arra, hogy mind - az akkor hatályos, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 2. § (3) bekezdésében meghatározott - sérelemdíjra való jogosultság és kártérítési felelősség, mind - az rPtk. 349. § (3) bekezdésében rögzített - kártérítési felelősség olyan speciális jogcímek, amelyek nem alkalmasak az alapjául szolgáló peres eljárásban beállt jogerőhatás feloldására, és az ott érvényesített igények újra tárgyalására. A Kúria által megfogalmazott elveket követik ítélezésük során az ítéletábrák is (BDT2006.1496, és 2009. 1949. számú döntések).

Mindebből a jelen ügyre vonatkoztatva az következik, hogy a felperesnek a D., ... út 150/B. szám alatti Társasház ellen előterjesztett keresete alapján indult ügyben a végleges döntés meghozatalára - az elsőfokú bíróság határozatának felülbírlatára - kizárólag az alperes volt jogosult, a jogerős ítéleti döntése helyessége pedig a jelen perben nem vitatható. A jelen per ugyanis nem irányulhat a jogerős ítélet felülbírlatára, nem szolgálhat rendkívüli perorvoslati eszközként. A jelen per bíróságának

tehát nincs hatásköre a jogerős döntés felülbírálatára, nem értelmezheti újra az alkalmazott jogszabályt, nem minősítheti sem a jogerős döntést, sem az annak alapját képező jogértelmezést.

Mindezekre tekintettel helytálló volt az elsőfokú bíróságnak az a jogkövetkeztetése, miszerint a felperesnek azok a (fellebbezésében megismételt) kereseti állításai, miszerint: az alapügyben eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a D., ... út 150/B. Társasház érdekében kifejtett megbízási jogviszony keretében nem tartozó eredményes munkavégzését (a H...-i Városi Bíróság előtt a 6.G.40.025/2007. számú eredményes perlés), nem vették figyelembe a cége, a J. Bt. felszámolása, valamint a „meg nem kapott sikerdíja és költségei” közötti összefüggést, továbbá, hogy nem gondoskodtak a J. Bt. felszámolójának az alapügybe történő perbevonásáról, illetve, hogy Kné B.A.-t nem kötelezték a 2010. június 22. napján általa birtokba vett új alapító okirat átadására, olyan hivatkozások, amelyek alapján a bíróság a jelen kártérítési perben nem állapíthatta meg az alperes hivatkozott ítéletének a jogellenességét. Jogellenesség hiányában pedig nem lehet szó az rPtk 349. § (1), illetve 339. § (2) bekezdése szerinti kártérítési felelősségről.

Arra tekintettel ugyanakkor, hogy a jelen per bíróságának nincs hatásköre a jogerős döntés felülbírálatára, nem értelmezheti az alkalmazott jogszabályt és nem minősítheti sem a jogerős döntést, sem az annak alapját képező jogértelmezést, az ítéletábra mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából azt az érvelést, miszerint: „A keresettel érintett eljárás irataiból ugyanis megállapítható, hogy a bíróság ítéletében rögzítette a J. Bt. felszámolását, mint ahogy az iratokból az is megállapítható, hogy a felperes maga hivatkozott arra, hogy a betéti társaság a követelést nem engedményezte a felperesre, illetve, ahogyan azt a másodfokon eljáró bíróság is hangsúlyozta, adat sem merült fel arra a perben, hogy a betéti társaság keretein kívül, attól függetlenül, továbbá a megbízási jogviszonyon is kívül látott volna el a felperes tevékenységet” (ítélet 4. oldal első bekezdése). Ezzel ugyanis az elsőfokú bíróság - a tartalma szerint - az alperes jogerős döntésének a helyességét vizsgálta, és ebben a körben tett megállapítást, amire azonban a jelen perben nem volt jogszabályi lehetősége.

Ugyanebből az okból nem vizsgálta az ítéletábra a felperesnek azt a fellebbezési hivatkozását, amely szerint az alperesnek az alapügyben hozott jogerős döntése olyan ténymegállapításon alapul, amely kirívóan súlyos mérlegelési tévedés eredménye. A jelen per ugyanis nem használható fel a jogellenesnek tartott ítélet elleni jogorvoslat céljára, ezért ezekkel az indokkal az elsőfokú bíróság sem állapíthatta volna meg a kereset alapját képező eljárásban hozott jogerős döntés jogellenességét.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolása részbeni módosításával - a Pp. 383. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett. Az alperes azonban a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerinti módon másodfokú perköltséget nem számított fel, ezért az ítéletábrának másodfokú perköltség fizetésére kötelezésről rendelkeznie nem kellett.

A felperes részére a pártfogó ügyvédi képviselő igénybevételét a ... Megyei Kormányhivatal 2019. április 8-án kelt ... számú határozatával engedélyezte akként, hogy a pártfogó ügyvéd díját az állam megelőlegezi, és a bíróság döntésétől függően a fél vagy ellenérdekű fél viseli. Erre tekintettel az ítéletábra a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján rendelkezett akként, hogy a pervesztességére tekintettel azt a felperes viseli.

A felperes az illeték megfizetése alól nem mentesítő illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült, ezért az ítéletábra a fellebbezésén le nem rótt - a 4 950 000 Ft másodfokú pertárgyérték alapulvételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdés a) pontja szerinti mértékű - 396 000 Ft fellebbezési eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

, 2020. február 20.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró